

de foreliggende Udkast ikke egne sig til at accepteres, som han udtrykte sig, saaledes som de foreligge. Det var jo imidlertid ikke ret mange Punkter, han fremhævede. Jeg kan ikke Andet end meget paakjønne, at han ikke kom ind paa disse mangfoldige Exempler, men indskrænkede sig til at nævne nogle faa Punkter. Han gjorde først gjældende, at det var umuligt, at man kunde gaa ind paa Tabellen af denne Mængde nye Embedsstillinger, som Lovforslaget gik ud paa — disse mange Dommere, disse mange Politimestre, disse mange Retsskrivere, disse mange Landsdommere og saa fremdeles. Naar man vilde tale saaledes, burde man jo dog anstille en Sammenligning mellem Tallene paa de nuværende Embedsmænd og Tallet paa dem, der skulle træde i deres Sted. Det er da vel ikke skjult for Nogen, som særlig har beskæftiget sig med denne Sag, at, hvad den egentlige Stof af Dommere angaar — jeg mener Dommerne i første Instans — gaar Lovforslaget ud paa betydeligt at indskrænke Antallet. Ganske vist skabes der saa ved siden af den en særegen Politimester; men denne Afskilfelse mellem Dommer og Politimester er jo begrundet i Grundlovens Bud om, at den eksekutive Magt, Politimyndigheden, skal adskilles fra Dommervirksomheden, og ganske vist gaa Udkastene, som nu foreligge til Behandling, ud paa at skabe særegne Retsskrivere. Men forinden man sælder en Dom over denne Del af Forslaget, der jo vel iøvrigt ikke kan anses for at være en saa væsentlig Bestanddel af Udkastet, at dette ikke skulde kunne accepteres, fordi man gjorde Forandringer paa dette Punkt — forinden man dommer denne Del af de foreliggende Lovforslag, skulde man dog gjøre sig det klart, hvilken Indflydelse en saadan Ordning af Tingene vilde faae i finantiel Henseende. Man maa da huske paa, at denne Oprettelse af særegne Retsskrivervstillinger jo selvfølgelig vil føre til en væsentlig Indskrænkning af de nuværende Udgifter til Kontorhold, at det, som dette Forslag i Virkeligheden indeholder, vel nærmest maa siges at være det, at man istedetfor private Fuldmægtige, der lønnes af Kontorholdsogdtjørelsen, saaledes som det nu er Tilfældet, for Fremtiden vil faae af Staten ansatte eller ialtsald sanktionerede selvstændige Embedsmænd, hvis Lønninger ikke skulle være større, end at de ville kunne dækkes af de Kontorholdsogdtjørelser, som man da vilde komme til at bespare. Dette med de mange Embedsmænd, tror jeg mig berettiget til at sige, er mere en Udtalelse, der kommer frem ligesom et Stræmbillede, end det egentlig kan siges at være reelt begrundet. Dernæst nævnte den ærede Læser Dommernes procesledende Virksomhed som Nøget, der ikke blot skulde være i Strid med den nugældende Procesmaade, men som ogsaa formentlig skulde kunne siges at være i Strid med Forholdets Natur og at være et saadant Indgrib i Parternes Ret,

at derpaa skulde man ikke kunne inklude sig. Det ærede Medlem maa ikke tage mig det ilde op, men jeg kan ikke Andet end gjøre den Bemærkning, at det forekommer mig, at jeg her mere hørte Sagsføreren tale end egentlig et Medlem af Folkethinget, thi den procesledende Virksomhed, som Udkastet gaar ud paa at indføre, er aldeles væsentlig netop bragt i Forslag af Hensyn til Publikum, for Parternes Skyld, om jeg end vel muligen kan forstaa, at Sagsførerne ikke synes om den. Naar endelig det ærede Medlem omtalte Beviskjendelsen som noget saa Uheldigt, da vil jeg dertil gjøre to Bemærkninger. Den ene er den, at det ærede Medlem jo selv erkjendte, at den Beviskjendelse, hvorom der er Tale i Udkastet, er en ganske anden end den, som der andre Steder, navnlig i tydske Ret, tidligere har været Tale om, og jeg tror, han har Ret, naar han mener, at man skulde være udsat for, at det under Bevisførelsen skulde vise sig, at Dommeren ved at afgive sin Beviskjendelse skulde have lagt Vægt paa forkerte Momenter. Denne Beviskjendelse skal jo nemlig først afgives, efter at Sagens Sammenhæng er tilstrækkelig udviklet og fremsat fra Parternes Side, baade skriftlig og mundtlig. Den anden Bemærkning, jeg her vil gjøre, er den, at jeg saameget mindre skal komme ind paa Enkeltighederne her, som det forekommer mig, at det egentlig ikke hører hjemme under den Sag, som nu er til Behandling, nemlig Domsmagtens Ordning, men derimod vel hører hjemme under den næste Sag om den borgerlige Retsspleie. Jeg har forstaaet den høitærede Formand saaledes, at det kun er den af mig først nævnte Sag, som nu er til Forhandling. Jeg for mit Vedkommende vil finde det rimeligt, at Folkethinget fortsætter sin Behandling af disse Sager, som begyndtes i forrige Session, paa den Maade, at det henviser disse Sager til et Udvalg, men hvis det høie Thing skulde være af den samme Mening som det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (Suel), at Lovforslagene i deres store Grundtræk ikke egne sig til at accepteres eller godkjendes af Folkethinget, hvis man mener, at man, for at der kan tilveiebringes Lov, hvortil man med Fortrøstning kan slutte sig, maa tilveiebringe nye Udkast, der hvile paa et andet Grundlag og andre Grundsaetninger end de foreliggende, da vilde jeg, som jeg tillod mig at begynde med at sige, finde det rettest at forstaae et af Thingets Udvalg for at have med denne Sag at bestille.

Suel: Jeg er af en ganske modsat Mening. Hvad enten det høie Thing er enigt med mig eller med det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, skylder det høie Thing sig selv og Sagen at bringe den i et Udvalg og tage den under en grundig og nøjagtig Overveelse, og dersom Følgen af de foreløbige Overveelser skulde blive, at man maatte se bort fra det Grundlag, som nu er givet fra